

Sygn. akt II Ka 382/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Karol Skocki

Sędziowie: Waldemar Cytrowski

Marek Ziółkowski

Protokolant: sekr. sąd. Marta Burek

przy udziale prokuratora Mariusza Słowińskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2023 r.

sprawy **D. N.** oskarżonego o czyn z art. 177 § 1 k.k.

i **M. G.** oskarżonej o czyn z art. 177 § 1 k.k. i art. 177 § 2 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupcy z dnia 13 września 2022 r.

sygn. akt II K 231/20

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Słupcy do ponownego rozpoznania.

Marek Ziółkowski Karol Skocki Waldemar Cytrowski

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 382/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>0.1.1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Słupcy z dnia 13 września 2022r., sygn. akt II K 231/20</p>	
<p>0.1.1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>0.1.1.3. Granice zaskarżenia</p>	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów				
0.1.1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.1.2.1. Ustalenie faktów					
0.1.2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.1.2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.1.2.2. Ocena dowodów					
0.1.2.2.1. Dowody					

będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Związłe o powodach uznania dowodu	
0.1.2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Związłe o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1.	Prokurator	# zasadny	
2	- na podstawie art. 427 § 2	# częściowo zasadny	

kpk i art. 438 pkt. 2 kpk obrażę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia a mianowicie art. 34 kpk, art. 49 kpk oraz art. 71 kpk polegając na połączeniu do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy oskarżonych M. G. oraz D. N., co spowodowało niedopuszczalną kumulację ról procesowych objawiającą się tym, że w jednym postępowaniu D. N. występował w charakterze oskarżonego i pokrzywdzonego,

- na podstawie art. 427 § 2 kpk , art. 438 pkt. 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia i mający wpływ na treść orzeczenia polegającym na przyjęciu, że w świetle gromadzonego materiału dowodowego w

niezasadny

tym opinii
biegłych W.
G. oraz K.
G. zachowanie
oskarżonego D.
N. polegające
na poruszaniu
się z prędkością
przekraczającą
tę
administracyjnie
dozwołoną i
pozbawienie się
możliwości
uniknięcia
zderzenia z
pojazdem marki
P. (...)
prowadzonym
przez M. G.
nie stanowi
zachowania,
które wespół z
zachowaniem M.
G. doprowadziło
do wypadku
komunikacyjnego
w sytuacji gdy
prawidłowa
ocena
okoliczności
sprawy w tym
zeznań
świadków M. M.,
E. M. oraz opinii
obu wskazanych
wyżej biegłych
prowadzi do
wniosku, że
oskarżony D. N.
swoim
zachowaniem
wyczerpał
znamiona
zarzucanego mu
przestępstwa z
art. 177 § 1 kk,

- na podstawie
art. 427 § 2

kpk, art. 438
pkt. 3 kpk błąd
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku i mający
wpływ na jego
treść a
polegający na
ustaleniu i na
ujęciu w opisie
czynu
przypisanego
oskarżonej M.
G. fragmentu
określającego
sposób w jaki
naruszenie
zasad
bezpieczeństwa
w ruchu
drogowym przez
oskarżonego D.
N. przyczyniło
się do
zaistnienia
wypadku
komunikacyjnego
przy
jednoczesnym
ustaleniu w tym
samym wyroku,
ze zachowanie
D. N. nie
doprowadziło do
zaistnienia
wypadku
drogowego i
w konsekwencji
uniewinnieniu
D. N. od
popelnienia
zarzucanego mu
przestępstwa z
art. 177 § 1 kk co
doprowadziło do
istotnej
sprzeczności

ustaleń
będących
podstawa
wyroku.

Obrońca
oskarżonej

- naruszenie art.
7 kpk w wyniku
dokonania
szeregu
błędnych ustaleń
faktycznych i
mających istotne
znaczenie dla
treści
rozstrzygnięcia,
naruszającej
zasady
prawidłowego
wnioskowania
obowiązku
wszechstronnej
oceny dowodów,
pominięcia
całego szeregu
istotnych
okoliczności, co
w rezultacie
doprowadziło do
ustalenia, że:

1. oskarżony D.
N. nie jest winny
popelnienia
przestępstwa z
art. 177 §1
kk pomimo, iż
zdaniem
skarżącego, to
właśnie
kierowca
prowadzący
motocykl,
wyprzedzający w
sumie trzy
pojazdy naruszył
reguły
zachowania

szczególnej
ostrożności przy
dokonywaniu
manewru
wyprzedzania
trzech pojazdów
tj. samochodu
m-ki B.,
samochodu m-
ki P. oraz
rowerzystki
pomimo
nałożonym przez
ustawę prawo o
ruchu
drogowym
obowiązków
wyprzedzającego
zachowania
szczególnej
ostrożności, w
szczególności
przy manewrze
wyprzedzania,
przy czym
obowiązek ten
wbrew ocenie
Sądu nałożony
jest na
wyprzedzającego
na pełne
przedpole, tj.
na konieczność
zauważenia
potencjalnego
niebezpieczeństwa
związanego z
tym, że przed
samochodem m-
ki P. poruszała
się także
rowerzystka, ze
znacznie
mniejszą
prędkością niż
zbliżający się do
niej samochód
m-ki P. oraz
z uwagi na
to, że kierujący

motocyklem poruszał się środkiem jezdni, posiadając jednocześnie cały, lewy pas jezdni, wolny od jakichkolwiek przeszkód, czym spowodował zagrożenie w ruchu drogowym, a także mógł wprowadzić w błąd kierującą P., oskarżoną G. o odstąpieniu od zamiaru wyprzedzania całego szeregu poprzedzających go pojazdów,

2. ograniczenia ustaleń faktycznych do obowiązków wyprzedzającego jedynie w odniesieniu do oskarżonej M. G. całkowitym pominięciem, ze art. 24 ustawy prawo o ruchu drogowym nakłada obowiązki na wyprzedzającego do wszystkich uczestników ruchu drogowego, który tego typu manewr dokonuje a więc obowiązki zachowania szczególnej

ostrożności i
dodatkowe
warunki,
których
zachowanie jest
niezbędne przy
wyprzedzaniu,
nie mogą
dotyczyć tylko
jednego z
uczestników
wypadku a
dotyczyły one
także
oskarżonego N.,
który poza
przekroczeniem
zakazu
poruszania się
z prędkością
wyższą niż 50
km/h w terenie
zabudowanym,
nie zachował
szczególnej
ostrożności, nie
wykorzystując
lewego pasa
ruchu do
wyprzedzania
poprzedzających
go pojazdów ,
a nadto nie
zachował
szczególnej
ostrożności, nie
zauważając bądź
ignorując fakt ,
że pojazd m-
ki P. zbliża się
do rowerzystki,
którą „musi
wyprzedzić” z
uwagi na
istniejącą
dysproporcję
między
szybkością
rowerzystki –
starszej osoby-

która poruszała się z prędkością nie większą niż 8 km/h, poprzestając na ustaleniu nielogicznym, sprzecznym z zasadami doświadczenia życiowego i regułami obowiązującymi na szlakach komunikacyjnych, by nie wyprzedzać pojazdów, które znajdują się przed pojazdem wyprzedzającym, które muszą ominąć przeszkodę na jezdni, bądź dokonać awaryjnego, gwałtownego hamowania, wywołanego szybkością z jaką poruszał się motocyklem oskarżony N., który jednocześnie po wyprzedzeniu samochodu B. zbliżył się, bądź też jechał środkiem jezdni, mogąc wprowadzić kierowcę P. w błąd co do zamiaru wyprzedzania a nadto nie zachował tejże ,

szczególnej
ostrożności nie
wykorzystując
możliwości
jechania
środkiem lewego
pasa ruchu tak
jak to czynił
wyprzedzając
samochód B.,

3. ustalenie
wbrew opiniom
biegłego G.,
biegłego G. oraz
zeznającego w
charakterze
świadka biegłego
A., że materiał
rzeczowy
zgromadzony w
sprawie nie
pozwał
kategorycznie
ustalić miejsca
kolizji, w
układzie
poprzecznym
jezdni, tj. nie
pozwał ustalić,
w którym
miejscu doszło
do
kontaktowania
się obydwu
pojazdów
motocykla oraz
pojazdu m-ki
P. jednocześnie
wskazując, że
materiał
osobowy
powinien być
oceniany przez
Sąd a nie
przez biegłych,
bowiem tego
typu oceny
przekraczają

kompetencje
rzeczoznawców
opiniujących w
sprawie
wypadku
drogowego,

4. ustalenie,
że motocykl
poruszał się
blisko osi jezdni,
ale cały czas
na lewym pasie
jezdni, oraz
jednocześnie
ustalenie, że
samochód m-
ki P. wystawał
swoim lewym
obrysem w
trakcie manewru
wyprzedzania
rowerzystki na
lewy pas ruchu,
pomimo braku
materiału
rzecowego
przesadzającego
o miejscu
usytuowania
kolizji i z
powołaniem się
na zeznania
świadków
uznanych za
wiarygodnych, w
szczególności
świadków
poruszających
się samochodem
B., pomimo że
z zeznań tychże
osób wynika, że
motocykl jechał
środkiem jezdni
po oznakowaniu
P1, co stanowi
ewidentne
przeinaczenie
relacji świadków

jako
wzmocnienie
teoretycznej
możliwości
wynikającej z
programów
symulacyjnych
zaprezentowanych
przez biegłego G.
i biegłego G.,

5. błędne
ustalenia, bądź
całkowite
pominięcie
ustaleń
faktycznych w
zakresie toru
ruchu pojazdu
m-ki motocykl z
punktu widzenia
zachowania
szczególnej
ostrożności przy
wyprzedzaniu i
uznaniu, że
jedynym błędem
niepozostającym
w związku
przyczynowym
zaistniałym
wypadkiem ze
strony
motocyklisty
było to, że jechał
on z nadmierną
szybkością,
przekraczającą
administracyjnie
dozwołoną i
uniemożliwiającą
mu podjęcie
skutecznego
manewru
obronnego i
abstrahując od
tego, że ruch
pojazdu
motocyklowego
był od początku

wybitnie
niebezpieczny,
co połączone z
jego szybkością
doprowadziło do
kolizji z
pojazdem, który
według
materiału
rzeczowego,
który
najprawdopodobniej
zmieniając tor
ruchu nie
przekroczył linii
rozdzielającej
pasy jezdni i
mieszcząc się na
swoim prawym
pasie ruchu,

6. błędne
ustalenia
faktyczne
wynikające z
faktu, że Sąd
ustosunkował
się do problemu
sygnalizowania
zmiany kierunku
ruchu poprzez
ustalenie, że
motocyklista
włączył
kierunkowskaz
przed
rozpoczęciem
manewru
wyprzedzania i
całkowite
pominięcie tego,
że z materiału
osobowego
wynikało, że
oskarżona G.
włączyła przed
manewrem
wyprzedzania
kierunkowskaz i
niewyjaśnienie,

bądź niepodjęcie próby wyjaśnienia, w którym momencie manewru wyprzedzania oskarżona włączyła ten kierunkowskaz, czy oskarżony N. mógł tenże kierunkowskaz zauważyć i zrezygnować z kontynuowania wyprzedzania szeregu pojazdów, w szczególności przy uwzględnieniu, że między samochodem B. a samochodem P. istniała odległość co najmniej 50 metrów a oskarżony N. po wyprzedzeniu samochodu B. zjechał z lewego pasa do osi jezdni,

7. zignorowanie faktu poprzez przyjęcie, że oskarżony rozpoczął wyprzedzanie samochodu P. w momencie gdy wyprzedzał samochód B. i założenie za biegłym G., że stało się to na ponad 7

sekund przed momentem wyprzedzania pojazdu P., zakładając z góry, że oskarżona G. powinna przyjąć do wiadomości, dostosować się do założenia, że skoro motocyklista wyprzedza pojazd B. to oznacza, że jednocześnie będzie w przyszłości, za chwilę wyprzedzał także samochód m-ki P., który zbliżał się do rowerzystki,

8. pominięcie w rozważaniach, w analizie przebiegu wypadku tego, że kierownica motocykla ma szerokość około 70 cm, co oznacza, że w

przypadku poruszania się motocykla w osi jezdni kierownica wystawała na prawy pas ruchu,

9. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 24 ustawy prawo o ruchu

drogowym w
wyniku
pominięcia, że
wyprzedzającym
był także
motocyklista,
który nie
zachował
szczególnej
ostrożności przy
wyprzedzaniu,
nie zachowując
należytego
odstępu między
pojazdem , który
zamierzał
wyprzedzić,
bowiem
kontynuował tor
jazdy w osi
jezdni, ignorując
to, że na
prawym pasie
ruchu znajdował
się inny pojazd
tj. samochód
kierowany przez
M. G.,
wyprzedzająca
rowerzystkę,
przy czym
kwestia ta była
także
zignorowana
przez
wszystkich,
pozostałych
opiniujących w
sprawie
biegłych , którzy
na obowiązki
motocyklisty
wyprzedzającego
szereg pojazdów
patrzyli
wyłącznie
poprzez pryzmat
zachowania się
kierującej
samochodem m-

ki P. ignorując fakt, że motocyklista poruszał się z szybkością być może przekraczającą znacznie 100 km/h, bowiem nie została wyliczona utrata szybkości wynikająca z braku możliwości przyjęcia wyliczenia energii kinetycznej utraconej przez motocykl, uderzający w murowany, zbrojony łupek, zbudowany z cegły, który został przesunięty w wyniku zderzenia z motocyklem, pomijając fakt, że motocykl marki Y. (...) potrafi zmienić szybkość w trakcie wyprzedzania w ułamkach sekundy, bowiem przyspieszenie tego pojazdu od 0 do 100 oscyluje w granicach 3,5 sekundy, że motocykl ten należy do grupy tzw. ścigaczy, ze

biegli założyli
jednostajną
szybkość
motocyklisty, ze
biegli
zignorowali
fakt, że
motocyklista
jechał środkiem
jezdni, co
oznacza, że
kierownica jego
pojazdu w takim
przypadku
wystawała poza
linię P1 na
prawy pas ruchu,
co najmniej
kilkanaście bądź
kilkadziesiąt
centymetrów i
ta właśnie część
motoru
kontaktowała się
z lewym, tylnym
reflektorem
samochodu P. w
chwili zdarzenia,

10. bezkrytyczne
i bezdowodowe
przyjęcie, że M.
G. w chwili
wyprzedzania
rowerzystki,
lewym bokiem
swojego
samochodu
wystawała na
lewy pas ruchu w
nieokreślonym
miejscu, co
doprowadziło do
kolizji z
rzekomo,
prawidłowo
poruszającym
się motocyklistą

	<p>lewym pasem ruchu,</p> <p>11 naruszenie dyspozycji art. 5 par. 2 kpk w wyniku niezastosowania reguły n dubio pro reo w sytuacji, gdy stany faktyczne nie zostały definitywnie rozwikłane na podstawie przeprowadzonego materiału dowodowego, w sytuacji gdy brak było podstaw do ustalenia miejsca w położeniu pojazdów w chwili ich zderzenia się</p>		
<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja zarówno Prokuratora jak i obrońcy oskarżonej M. G. okazała się w znacznej części uzasadniona, w szczególności w zakresie błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za</p>			

podstawę
orzeczenia, jeżeli
mógł on mieć
wpływ na treść
tego orzeczenia i
w konsekwencji
podniesione w
nich zarzuty
musiały
doprowadzić do
uchylenia
zaskarżonego
wyroku i
przekazania
sprawy do
ponownego
rozpoznania
przez Sąd
Rejonowy w
Słupcy.

Zgodzić należy
się ze
skarżącymi, iż
Sąd I instancji
dopuścił się
takich błędów,
które skutkować
musiały
uchyleniem
zaskarżonego
wyroku, a to z
uwagi na błędy
w ustaleniach
faktycznych i
konieczność
dokonania
ponownej
analizy zeznań
świadków a
przede
wszystkim opinii
biegłych.

W pierwszej
kolejności
podkreślić
należy, iż
słusznie
Prokurator

wskazuje na rozbieżności w ustaleniach stanu faktycznego przez Sąd Rejonowy zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Z jednej, bowiem strony Sąd ten ustala, iż oskarżony D. N. nie popełnił czynu z art. 177 § 1 k.k. co doprowadziło do uniewinnienia go od zarzucanego mu czynu a z drugiej strony ustala i ujmuje w opisie czynu przypisanego oskarżonej M. G. sposób w jaki naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez oskarżonego D. N. przyczyniło się do zaistnienia wypadku komunikacyjnego.

Zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności opinie biegłych wskazują na to, że oskarżony D. N. przekroczył prędkość administracyjnie

dopuszczalną (mimo różnic w wyliczeniach była ona rzędu 26,35 km/h.

Biegły G. stwierdził w opinii wprost, że przekroczenie dopuszczalnej prędkości przez D. N., które pozbawił go możliwości ominięcia pojazdu oskarżonej lub wyhamowania pozostawały w bezpośrednim związku z zaistnieniem kolizji.

Biegły G. natomiast konkludując, że nieprawidłowe zachowanie kierującego motocyklem marki Y. (...) D. N., pozostawało w bezpośrednim związku z zaistnieniem wypadku i, co uniemożliwiło mu podjęcie skutecznego manewru obronnego.

Sąd I instancji w uzasadnieniu zacytował te wnioski biegłych z opinii, uczynił je podstawą

ustalenia faktów, lecz z niezrozumiałych powodów wydał zupełnie odmienne orzeczenie sprzeczne z zacytowanymi przez siebie dowodami.

Sąd odwoławczy nie znalazł żadnych argumentów wskazujących na podstawę do odmiennych ustaleń, niż stanowisko biegłych. Aby je odrzucić Sąd I instancji musiałby wskazać argumenty w tym zakresie. Skoro tego nie uczynił zarzut przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów zawartej w art. 7 k.p.k. jest całkowicie uzasadniony.

Bez analizy zachowania się oskarżonego N. we wskazanym przez biegłych zakresie ocena zachowania oskarżonej M. G. jest bardzo utrudniona, tym bardziej, że

ustalenia jej zachowania i zawinienia dokonane przez Sąd i instancji zawierają bardzo istotne sprzeczności.

Dlatego odnoszenie się do pozostałych zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonej jest, zdaniem Sądu odwoławczego, nieuzasadnione.

Na pewno zarzuty te zasługują na uwagę i mają bezpośredni związek z oceną techniki i taktyki jazdy obydwu uczestników ruchu. Jednak ich zasadność musi mieć oparcie w ustaleniach faktycznych poczynionych przez sąd, a nie opierać się na zasadzie dowolności.

Odnosnie zarzutu prokuratora dotyczącego niewłaściwego połączenia spraw to tylko wskazać należy, że zgodnie z ugruntowaną praktyką, zakaz

<p>kumulowania roli oskarżonego z rolą pokrzywdzonego ma wyłącznie procesowy charakter. Natomiast to, kto jest pokrzywdzonym zakotwiczone jest w prawie materialnym, gdyż to w oparciu o nie ustala się czyje dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo. Przepis art. 50 k.p.k. ma tylko wyłączyć możliwość korzystania z uprawnień pokrzywdzonego, określonych w art. 53 k.p.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, - o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej M. G. od zarzucanego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

jej czynu i o uznanie, że do wypadku doprowadził wyłącznie oskarżony N., który nie zachował szczególnej ostrożności, jechał środkiem jezdni przy wyprzedzaniu zespołu innych pojazdów, nie zachowując bezpiecznej odległości od wyprzedzanych pojazdów, pomimo, że dysponował całym, lewym pasem jezdni, a nadto że poruszał się ze zdecydowanie nadmierną szybkością, lekceważąc wszelkie normy bezpieczeństwa w zakresie ruchu drogowego

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Sąd podzielił wnioski zawarte w apelacji Prokuratora.

Jeśli chodzi o zarzuty obrońcy to w również w dużej mierze je podzielił, jednakże zgodnie z brzmieniem art. 454 k.p.k. sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności

5.
**ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.1.5.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

Przedmiot
utrzymania w
mocy

Zwięzłe powodach utrzymania mocy	o w		
0.1.5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięzłe powodach zmiany	o		
0.1.5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.1.5.3.1. Przyczyna, zakres podstawy prawnej uchylenia	i		
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	

<p>Związłe o powodach uchylenia</p>			
<p>Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji. (pkt 4.1). Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości. Sąd I instancji winien dokonać ponownej oceny dowodów pod kątem zachowania się obydwu uczestników na drodze i</p>			
<p>3.1.</p>		<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</p>			
<p>4.1.</p>		<p># art. 454 § 1 k.p.k.</p>	

<p>Zwiąże o powodach uchylecia</p>	
<p>Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji.</p>	
<p>0.1.5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>	
<p>Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd zmuszony jest przeprowadzić postępowanie dowodowe w niezbędnym zakresie bezpośrednio dotyczący zachowania się uczestników ruchu.</p> <p>Koniecznym też będzie właściwa analiza opinii biegłych, w przypadku wątpliwości co do zawartych ustaleń zawartych w opiniach, czy trudności w interpretacji zawartych w</p>	

nich wniosków,
pomocnym
może być jeszcze
raz
przesłuchanie
ich na rozprawie.

Koniecznym
będzie także
jasne
sprecyzowanie
obszaru zasad
ruchu
drogowego,
które zostały
naruszone przez
oskarżonych i
dopiero przez
ich przyzmat
dokonanie oceny
skutków
zdarzenia oraz
rodzaju i stopnia
zawinienia
oskarżonych.
Zasadnym
byłoby też
dokonanie
szczegółowej
oceny strony
podmiotowej
uczestników
ruchu, aby
ustalenia były
adekwatne do
ich zachowań
i naruszonych
reguł.

Podkreślić
należy, że to
na sądzie ciąży
obowiązek
dokładnego
określenia
przypisanego
oskarżonemu
czynu oraz jego
kwalifikacji
prawnej (art. 413

§ 2 pkt 1 k.p.k.), niezależnie od rzeczywiście bardzo zagmatwanych i zawierających wyjątkowo dużo wad zarzutów oskarżyciela w tej sprawie.

Dopiero przeprowadzenie tych czynności i wnikliwa analiza materiału dowodowego, pozwoli na właściwą i całościową ocenę zachowania się oskarżonych i merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy.

0.1.5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

6. Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

7. PODPISY

Marek Ziółkowski Karol Skocki Waldemar Cytrowski	
--	--

0.1.1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i sprawstwo		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	Uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------